

25.6. 2017

2. neděle po Trojici, konfirmace

Dovolávám se dnes proti vám svědectví nebes i země: Předložil jsem ti život i smrt, požehnání i zlořečení; vyvol si tedy život, abys byl živ ty i tvé potomstvo. (Dt 30,19)

Píseň: 178 *Krásná je modrá obloha*

Modlitba: Pane Bože, děkujeme, že tu můžeme být. Děkujeme, že jsou tady s námi konfirmandi. Jsou to naše děti, vnoučata, kmotřenci, bratři a sestry. Některé z nich známe od malinka, některé jsme potkávali v nedělní škole, s některými jsme se setkali později. Děkujeme, že je můžeme doprovázet i se od nich učit.

Pane Bože, všichni jsme tvoje děti. Počítáš s námi, nemůžeš na nás zapomenout, jako nemůže matka zapomenout na své dítě. Tomu věříme. My jsme se s tebou někde setkali - otevřel jsi nám oči pro nějaký svůj div, třeba krásnou modrou oblohu. Nebo nám o tobě někdo vyprávěl, byl pro nás svědkem. Nebo jsme pocítili tvou pomoc, když nám bylo těžko. Nebo jsme tě zahlédli v očích člověka, který nás má rád. Nemáme tě v ruce ani před očima, Pane Bože, hledáme tě. Zastavuj nás. Buď srozumitelný.

Myslíme, Pane Bože, taky na to, co se nám nedaří, co jsme pokazili, jaká z nás vypadla ošklivá slova. Jak jsme se neuměli uskrovnit, rozdělit, omluvit. Že nejsme moc přesvědčiví svědkové, nám je líto. Odpusť nám, prosíme. Požehnej toto shromáždění, prosíme. Amen.

Čtení: Žalm 1

Píseň: pěv. sbor

Text: Lk 15,11-13 a 25-32 a Mt 7,13-14

Kázání:

Jděte svou cestou. Ne jako stádo. Napadají mne dvě slova: alternativní a freeride. Alternativní znamená jiný, nestandardní. Nedělá to většina. Jsou různé alternativní způsoby života (bydlení, léčení, cestování, jídla...). Nepopírám, že některé mi jsou sympatické. Slovo "freeride" je z oblasti adrenalinových sportů. Je to například ježdění na lyžích,

snowboardu nebo na kole v náročném a neupraveném terénu... Není to snadné, nejedu s většinou, hledám svou cestu. Sama se rozhoduji. Jsem za sebe odpovědná.

Myslí Ježíš něco takového, když nás zve na cestu, po které nejdou mnozí? Nebo do brány, kterou se dá projít jen se skloněnou hlavou? Pokud ano, ne kvůli adrenalinu nebo uspokojení z toho, že to dělám jinak než ostatní.

Ježíš tuto svou řeč (část Kázní na hoře, které zde postupně čteme už několik týdnů) začíná slovem "vejděte". Kam? Myslí se Boží království? Nebo je to obraz našeho života, máme si svůj život představit jako město, kterým procházíme? Všichni jsme na cestě, hledáme. Jen je to v některých životních obdobích výraznější, Více si uvědomujeme křižovatku, hledáme (se), rozhodujeme se... Vy, konfirmandi, jste teď na nějakém přechodu - v kostele opouštíte (jste opustili) nedělní školu, někteří z vás končíte (letos nebo za rok) základní školu nebo nižší stupeň gymnázia... hledáte své místo na pomezí mezi dětstvím a dospělostí, přebíráte odpovědnost... Dnes tedy zvlášť pro vás má zaznít:

Hledejte úzkou bránu a neprochozenou cestu. Ta vede k životu. Ta má naději, budoucnost, vede k cíli, je smysluplná. Není nějaká střední cesta, natož zlatá. K tomu hledání smysluplnosti je důležité časté zastavování, ohlížení, reflektování, co, jak a proč dělám. (Ať už jdu cestou jakkoli alternativní, nebo velice podobnou té, po které jde většina. Je to moje cesta. Já jsem za ni odpovědná.) Ježíš zde možná učedníky připravuje na to, že sám půjde nesnadnou cestou. Není to Ježíšovo jasnovidectví, on jen domýšlí, že jeho způsob života a neochota uhnout z cesty velmi pravděpodobně skončí tím, že bude zabit. Když řekne učedníkům, že bude trpět a umře, sám nejpevnější Petr ho bude od té cesty utrpení a kříže odrazovat. Ježíš ho ale drsně vykáže do příslušných mezí. (Jdi mi z cesty, satane. Mt 16,23) Protože Petr nepochopil, že nejde ze správné cesty jen tak uhnout.

Vydáváte se na cestu. Na cestu z domu se vydal mladší ze dvou synů v podobenství. Řekl si o peníze a šel. Otec ho nechal jít. Co mu chtěl říct dopředu, asi už udělal, syn je dospělý mladý muž, má svobodu. Jde svou cestou. Ze začátku asi dost širokou, syn je úspěšný, má spoustu přátel. Pak se cesta zúží. Jeho špinavá práce u prasat, myslím, není jeho volbou alternativního způsobu života. Je to boj o přežití, když je v úzkých. A není to Boží trest za jeho rozmařilý způsob života. Prostě si

zvolil cestu, která skončila takto. V biblickém textu (Mt 7) čteme, že široká cesta vede do záhuby. To použité slovo se dá přeložit i jinak: zkáza, zničení, destrukce, nihilace. Ne trest Boží, ale cesta do nesmyslu, k ničemu, nevede k životu.

Ježíš nám neslibuje, že nezchudneme, nebudeme mít problémy, že se nám vyhnou nemoci... Ježíšova úzká cesta vedla na kříž. Stejně tak ale úzká cesta není nutně cesta chudoby, odříkání. A ani to není tak, že bychom jako křesťané měli vyhledávat utrpení (i toto se v křesťanství někdy objevuje). Je to pozvání na cestu, za kterou se nemusíme stydět (před svým svědomím a před Pánem Bohem). A mezi mnoha jinými branami a cestami, které se nabízejí třeba výrazněji, může být těžké ji najít.

Co nám může pomoci v hledání? Doufám, že i konfirmační příprava byla takovou pomocí. Přitom není zásadní umět vyjmenovat, jak jdou za sebou biblické knihy a co v nich je, to je znalost služebná, pomocná k tomu, abychom mohli trochu poučeně vzít Bibli a číst ji nebo o ní s někým mluvit. Desatero mi může pomoci, když se rozhoduji, jak dál, co dělat. Vyznání víry mi pomáhá formulovat pro sebe i druhé, čemu vlastně věřím. Modlitba, to jsou nejen slova, ale i způsob života s vědomím, že se ten život odehrává před Pánem Bohem. A všichni (konfirmandi i my ostatní) jsme na tom stejně v tom, že naše znalosti, úvahy, vyznání i snažení může uvést v život jedině Duch svatý. O to oživení prosíme.

V podobenství o dvou synech je ještě ten druhý, starší bratr. Zdá se, že on z cesty nesešel. Byl doma s otcem, pracoval na jeho poli. Ale taky se někde stala chyba. On z toho života nemá radost. Je to celé námaha, dřina, děláni z musu. Závidí, že bratr si užívá širokou cestu. Nevidí smysl své práce. Domov (otcovo hospodářství, pole, církve? náboženství? víra?) je pro něj vězením. Pravidla jsou mrtvá. Škoda, když se nám církve stane mrtvým domem.

Jsme zváni do Božího království. Nezasloužíme si ho. Do něj jsme zavzati, přikřtěni. Patříme tam jak oba ti synové v podobenství. Dostáváme rady, jak v něm zůstat, jak se v něm pohybovat, rozpoznávat ho, ukazovat druhým. Radostnou důvěrou. Tohle chybělo tomu staršímu bratrovi.

Pane Bože, děkujeme, že s námi ve svém království počítáš.

Píseň: 648 *Kristus je má síla*

Konfirmace

Píseň: Svítá 148 *Kdo na kolenou klečí* - konfirmandi (nástroje)

Večere Páně (Písně: S-167, 397, 399, S-305)

Přímluvná modlitba: (David Nadrchal)

Pane, prosíme tě za nás, za lidi, za lidstvo.

Prosíme, dávej nám pokoru, neboť ta je pilířem míru.

Prosme, ať dokážeme porozumět všednosti, neb ta skýtá ty nejprostší radosti.

Prosíme, o opatrnost, abychom se nezaprodali novinkám, jen proto, že jsou to novinky.

Také tě prosíme o stálost, abychom dokázali udržet to dobré, co již máme.

Prosíme, uč nás naslouchat, neboť naslouchání je zdrojem porozumění.

Prosíme, dej nám porozumění, neboť porozumění následuje moudrost.

Prosíme, pomoz nám se rozhodovat, abychom věděli kudy se dát a kudy ne.

Prosíme, dávej nám radost, neboť z radosti pramení vděčnost.

Prosíme, probud' v nás vřelost, protože ta krásí svět.

Prosíme, dávej nám odvalu se pouštět do nového, abychom se posouvali dál. Prosíme, ukaž nám, kdy netřeba už mluvit, a kdy je čas přejít k činům.

Prosíme, pomáhej nám konat, neboť myšlenky a slova jsou bez činů mrtvé.

A prosíme, dávej nám víru, abychom i přes nepřízeň okolí směřovali k tobě.

Při tom všem nám, prosíme, pomoz být sami sebou, neboť tě musíme hledat my a nikdo to za nás převzít nemůže.

Pane, nikdy nebudeme dost dobří. Prosím pomoz nám zvládat to, co zvládat můžeme a neorientovat se k tomu, pro co nejsme určeni.

Děkujeme, že všichni máme čím přispět.

Otče náš

Píseň: pěv. sbor

Ohlášky

Píseň: Svítá 286 *Rok za rokem* - konfirmandi (výběr, nástroje)

Poslání (děti), Požehnání

Píseň: společná 549 *Chvaliž Hospodina*